

Első fejezet

A sötét avar halkan zizzenve tompította minden lépését, miközben a baljós, fekete lombok a feje felett meg sem mozdultak. A fák természetellenes mozdulatlansága, a köd és a sötét árnyak, melyek útján kísérték, látszólag nem féltek a telihold időnként felsejlő alakjától. Az erdő különös hangjai, fák nyögő sóhaja azonban nem bizonyultak elégnek hozzá, hogy elrettentsék az idegent útja folytatásától. Igaz, nem is úgy tűnt, mint aki tudja, merre tart. Erőtlen léptekkel tartott előre lankadtan, görnyedt, csapzott alakját mintha még az erdő is takargatni akarta volna, ritkán engedve, hogy a holdfény megcsillanjon fekete, lobocos haján.

Az idegen testén végigfutott a borzongás, ahogy a száraz, nyirkos levelek hamarosan fogyni kezdtek csupasz talpa alól, hamarosan már hideg sziklán lépdelt, ám ez sem készítette megállásra. A fák ugyan fogyatkoztak, ám egyre nagyobbá is váltak, óriási gyökereik alatt néhol le se kellett hajolnia, hogy átférjen. Üveges tekintete ügyet sem vetett a lába alatt is tekergő, kerges csápokra, botladozva haladt tovább.

Aztán egyszer csak megállt. Elfogyott a föld a lába alól. Mint valami kővé dermedt vízesés, a szikla alábukott, szinte függőleges falat képezve, kisebb s nagyobb kitüremkedésekkel és hasadékokkal. A távolba meredt, ahol a szakadéknak vége volt, és bár a nedves sziklákat megvilágította a hold fénye, a fák újra sokasodni kezdtek, a sötétbe burkolózó erdő végeláthatatlannak tűnt.

Szakadozva bár, de levegőt vett, majd kifújta azt. Lehelete azonnal tovaszállt a hidegben, mint valami füstnyaláb, és ugyan olyan gyorsan el is tűnt. Fáradt szemei erőtlenül követték, ám mintha nem is azt nézték volna, az égre meredt halott tekintetével. Óráknak tűnő várakozás után a tekintete lassan egyre lassabb ereszkedett, le a mélybe a lábai alatt. Nem látta az alját, oda még a hold fénye sem ért el, ott sötétlett, mint valami szörnyeteg feneketlen bendője.

Megérkezett hát, gondolta. Az útja véget ért, a célja már csupán egy ugrásnyira volt.

Nem habozott, nem félelem vagy tétovázás volt, ami nem engedte, hogy mozduljon. Maga sem tudta, mi volt az, de abban biztos volt, hogy a mellkasában lüktető fájdalomon kívül nem

sok mindent érzett. Csak azt, hogy szabadulni akar a mardosó kintól, ami a szívében, vagy annak helyén éktelenkedett.

Lassan oldotta ki a köpenyét a vállán tartó zsineget, ahogy továbbra is a mélybe nézett. Bár már úgy érezte, semmit sem bánna, ez egyáltalán nem lett volna igaz arra az esetre, ha mondjuk nem tudja teljesíteni célját, mert a ruhája fennakad egy sziklából kinyúló gyökérből. Szinte már élettelen szemei követték a mélybe zuhanó köpenyét, melyet rövidesen fel is emésztett a sötétség. Vállait már nem fedte ruha, szeplős bőrét kíméletlenül nyaldosta a hideg, ő pedig halkán felszisszent, ahogy a libabőr még egyszer, utoljára elhitette vele, hogy még ember.

De nem.

A lány már azelőtt halott volt, hogy a mélybe vetve magát bekebelezte volna a végeláthatatlan sötétség.

Az életre gondolt, amit maga mögött hagyott. Nem volt sok mindene, mégis valahogy lehetetlennek tűnt mindaz, amit hátrahagyott. Távoli emlékek tűntek. Személyek, hangok, szagok és érintések egy messzi világból, ahová többé nem térhet vissza. Ezt ugyan nem bánta, de a gondolat azért ott motoszkált a fejében, akár egy árny, amit sose lát, de ha hátat fordít neki, pontosan tudja, hogy ott van. Nem vágyódott vissza, nem akarta visszafordítani, amit tett, de kíváncsi volt. No, nem arra hogy keresik-e, hiányzik-e valakinek. Ezeket a gondolatok már akkor száműzte a fejből, amikor éjfél előtt nem sokkal útnak indult a faluból. Nem kötötte már őt semmi az élethez.

De kíváncsi volt. Mi lesz ezután? Az nem volt számára kétséges, hogy a varjak károgha szelik majd az eget, és a halak lubickolnak majd a folyókban. Az élet mit sem fog változni a jelentéktelen lelke nélkül. Nem, de a halál? Fekete volt minden, bár ha jobban elgondolkozott rajta, valami furcsa, megfoghatatlan erőt azért érzett maga körül, mintha... Lenne *valahol*. Soha sem hitt igazán az istenekben, nem tagadta a jelenlétüket, de az a fajta ember volt mindig is, aki előbb hitte el azt, amit lát. Ahhoz azonban, hogy teljesen tagadja őket, túlságosan is félt a haragjuktól. Ostoba gondolatmenet volt, ezt ő is tudta, de mivel arra sem volt egyértelmű bizonyítéka, hogy nem léteznek, nem tudta őszintén kijelenteni, hogy nem is léteznek. Így tehát, ott lebegett a feje felett a kérdés: most majd az istenek kertjébe kerül?

Vagy épp valami sötét barlang mélyére, amiért nem hitt bennük? Sose volt nagy harcos, így afelől semmilyen kétsége sem volt, hogy az istenek palotájába nem kap majd bebocsátást. De mégis, mi lesz vele ezután?

Mert azt egyértelműen érezte, hogy végtelen *semmi*, az nem lesz. Még kíváncsibb lett. Mégis mi lesz akkor? Ahogy a gondolatok újra mocorogni kezdtek a fejében, úgy érezte egyre inkább a szívverését. Halkan, de egyre biztosabban motoszkált a mellkasában.

Már tudta, érezte, hogy van valahol.

A tüdejét hirtelen töltötte meg levegő, szinte fájt, ahogy élesen a testébe hatolt az orrán keresztül, de a mellkasában nyomó érzés csak nem akart szűnni. Nehéz volt a levegővétel, nehezebb, mint emlékezett rá, érezte szétnyílni az ajkait, hátha azokon keresztül több levegőt tud juttatni a testébe, ám akkor megérezte az arcát csiklandozó... fűszálakat? A zavara egyre jobban nőtt, ahogy rövid időn belül a karja és a lábai alatt is felfedezte a növényeket. Amint meghallotta maga felett sivítani a fecskéket, lassan végre a szemét is ki tudta nyitni. Késként hasított bele a fájdalmat, ahogy a hosszú sötétség után először látott fényt, a látása több pislogás után is homályos volt, de a föld erőteljes szaga arra készítette, hogy mielőbb körbenézzen.

Nem csapták be az érzékei: növények vették körbe, pontosabban fű és mindenféle színű vadvirágok. A hasán feküdt, ez megmagyarázta a nyomó érzést a mellkasában. Lassan zihálva megpróbált megmozdulni, de sikertelenül: a végtagjai nem akartak engedelmeskedni, egyedül a nyakát sikerült valamelyest megemelnie, és akkor is éles fájdalmat érzett – de nem csak a tarkója környékén. A csuklóján a bőr mintha égett volna, halkan fel is szisszent tőle, és remegve bár, de az arca elé tudta végül emelni a kezét. A feje zsongani kezdett, ahogy egy fekete, ismeretlen tetoválást fedezett fel sápadt bőrén. Egy cikázó vonal, leginkább villámra emlékeztette: egy rúna volt az, nem volt kétség hozzá, még akkor is felismerte, ha nem tudta elolvasni őket. De mit keresett a csuklóján? Soha sem kapott rúnákat, az csak a harcosokat, az uralkodókat és a sámánjaikat illette meg. Meg persze minden gonosz lelkű, tébolyodott boszorkányt.

Hosszú másodpercekig, de talán percekig bámult egyre gyorsuló, fájdalmas légzéssel a rúnára, ahogy próbált felidézni mindent, amire emlékezett, de a bőrébe vésett jel sehol sem szerepelt. Amikor elindult az Istenek Erdejébe, még nem volt ott. Nem volt ott. Nem lehetett, nem emlékezett rá. De mikor került oda? Hogyan? Az istenek műve lett volna?

Egyre inkább kezdett úrrá lenni rajta a pánik, amikor hirtelen mozgásra lett figyelmes maga mögött, ez pedig egyáltalán nem segített a lelkén. Próbálta oda fordítani a fejét, de a teste egyáltalán nem engedelmeskedett neki, egyre fokozódó rettegés töltötte meg a szívét, a látása elhomályosodott, ahogy megtelt könnyekkel az arca. Hallotta már az asszonyokat beszélni róla, hogy időnként nyitott szemmel álmodtak arról, hogy valamiféle ártó szellem ül az ágyuk szélén, és képtelenek megmozdulni. Álom lenne hát? Meghalt, és most egy örökké tartó, kegyetlen álomban rekedt? A neszelés egyre csak közeledett, és most már abban sem volt biztos, hogy szellemmel van dolga. Mi van, ha egy sakál? Vagy farkas? Vagy ami a legrosszabb, egy medve? Élve fel fogja falni. Darabokra szaggatja, amíg mozdulni sem bír, aztán...

Hirtelen két, csupasz lábfej jelent meg a látóterében, amikre aztán sietve esett rá egy fekete ruhadarab, minden bizonnyal egy szoknya alja. Tulajdonosa egy darabig nem mozdult, majd lassan leguggolt elé, fekete körmökben végződő keze az arca felé nyúlt, és megemelte azt, hogy találkozhasson a tekintetük.

Egy nő volt az. Hosszúkás, szeplős arcát fekete rúnák díszítették mindkét szeme alatt lefelé, mintha az istenek nyelvét öltötték volna magukra a könnyei, és az állkapcsa vonala mentén is látott jeleket, ám ezeket nem ismerte. Fekete csuklyája ugyan valamelyest takarta őt, de tisztán látszódott, hogy kopasz. Lehetetlen volt megmondani, milyen idős lehetett: az arca olyan volt, akár egy fiatalabb asszonyé, de a szemei... Azok olyan sötétek és öregek voltak, akár egy vénemberé, és látszólag a világ összes bölcsességét magukban hordozták. A nő elmosolyodott, és összeráncolta szemöldökét, úgy nézett ki, mint egy anya, aki csitítva nyúl a csecsemőjéért, miután először sírni látja azt.

- Ó, gyermekem – mondta, miközben már mindkét kezével simogatta az arcát – Drága, elveszett gyermekem, te túl korán ébredtél fel.

Semmit sem értett, nem tudta ki ez a nő, és miért fogdossa úgy arcát, mintha az anyja lenne. De nem is igazán érdekelte. A szavai olyan megnyugtatóak, olyan mézesek voltak, hogy bár a félelem nem tűnt el a szívéből, már nem érezte, hogy menekülnie kellene. Zavarodottan nézett körbe a szemeivel, ahogy két másik, látszólag férfi alak is megjelenik mellette, és az egyikük egy tégelyt nyújt át a csuklyás nőnek, aki továbbra is lágy hangon, anyai mosollyal az arcán beszélt hozzá.

- Nagyon örülünk, hogy itt vagy, és ígérem, idővel mindent megtudsz majd – duruzsolta halkán, miközben fekete ruhájának ujját megmártotta a tégelyben, aztán lassan az orrára tapasztotta azt – De most aludj.

És akkor újra minden fekete lett.

Fogalma sem volt róla, mennyi idő telt el azóta, hogy újra elveszítette az eszméletét, de most nem tartott sokáig magához térnie. Már félig éber volt, amikor egyre élénkebben kezdtek élni legutolsó emlékei a lehunytt szemei előtt. A virágok és a föld illata, az ég vakító kék színe, a fecskék hangja, és persze a titokzatos nő... Akkor ugyan úgy tűnt számára, hogy minden elsötétedett, és újra a semmi vette körbe, de valójában teljesen más érzés volt. Valaki cipelte őt, határozottan, de gyengéden tartva a karjaiban, aztán szalmán feküdt, valamiféle szekéren, amíg a csuklyás, kopasz nő a homlokát simogatta, és dúdolva valamit meredt a semmibe. Aztán sötétségre, tűzre, és mondákra emlékezett. Mondákra, amiket nem ismert és nem is tudta felidézni a történeteiket, csak azt tudta, hogy a nyughatatlan lelkekről szóltak.

És ahogy ezekre terelődtek a gondolatai, újra izzani érezte a csuklóját, a hirtelen fájdalomra pedig felült, és meredten nézte a villámot idéző rúnát, amit ismeretlen erők véstek rá. A bőre körülötte kissé piros volt, de sérülés helyét szerencsére nem látta.

Csak ezután jutott eszébe körbenézni.

Egy házban volt, egy aprócska házban, amit talán nem is laktak sokan, egy ágyat látott, amiben épp ült. Akárcsak a falujában, itt is a talajhoz közel, egy alig pár arasznyi fa emelvényen foglalt helyet az éjjeli pihenőhely, meleg, puha állat bőrökkel takarva. Tőle szinte karnyújtásnyira volt a még parázsló tűzhely, egy gőzölgő üst is lógott felette, fekete teste csak úgy ontotta magából a meleget. A falakról lógó, már elszáradt növények illata összekeveredett, és nehéz, de megnyugtató levegővel töltötték meg a házat. De ahhoz, hogy száműzzék a kételyt, nem bizonyultak elégnek.

Lassan állt fel, úgy érezte, forog vele az épület, a lábai pedig remegtek, de a benne tomboló kérdések nem hagyták nyugodni. Az ajtó felé igyekezett, bár meg kellett támaszkodnia egy útba eső asztalban, mely gondterhelten nyekkent egyet a súlya alatt, a rajta bámészkodó tégelyek és tálak pedig összekoccantak. Már csak pár lépés választotta el a kijárattól, ő pedig reszketve meg is tette ezt a távolságot. Szinte kiesett az ajtón, ahogy megmarkolva a kilincset, kitérte azt.

A hirtelen fény bántotta a szemét, de a szúró fájdalom dacára tágra nyitotta őket, mert nem akarta elhinni, amit látott.

Egy domb tetején állt, fű, bokrok és fák vették körül, meg a végeláthatatlan róna. Láta a horizontra felkapaszkodó, vöröslő napot, ami megfestette a nyári szélben tajtékzó, végtelen fűtengert. A szél süvítésén túlról zajok csapták meg a fülét, és amint oldalra pillantott, egyre gyorsuló légzéssel próbálta befogadni, ami elé tárult. A lejtő aljáról füst szállt fel, mégpedig kéményekből, a hozzájuk tartozó kunyhók körül pedig ugyan nem olyan sürgéssel, mint a szülőfalujában, de élet jeleit látta. Kosarakat cipelő asszonyok, őket sörös kupával a kezükben figyelő férfiak... Egy falu állt odalent, igaz kicsi volt, de annál inkább... Élő.

Érezte, hogy eddig is remegő lábai a felfedezését követően végképp megadják magukat, és csaknem a földön végezte volna, hacsak valaki meg nem ragadja őt hátulról. Az illat ismerős volt – olyan volt, akár a ház saját, szinte fullasztó gyógynövény illata.

- Ejnye, gyermekem – hallotta a füle mellett suttogó aggodalmas, de veszélyesen ismerős hangot – Téged egy pillanatra sem lehet magadra hagyni, igaz?

Az idegen lassan leguggolt, hagyva ezzel, hogy óvatosan térdre rogyjon. A lány zihálva fordult felé, és első megérzése be is bizonyosodott. A kopasz, tetovált arcú nő volt az.

Tehát nem álom volt, gondolta.

- Hol vagyok? - kérdezte remegő hangon, mire az idősebb nő csak elmosolyodott.

- A legjobb helyen, most már megnyugodhatsz.

- Nekem nem kellene itt lennem – nyögte, s érezte, hogy a szemei megtelnek könnyel – Lehetetlen, nem lehetek itt, bárhol is legyek.

- Lányom, kérlek – csitította őt a nő, olyan hangon, ahogy egy anya tenné a csecsemőjével.

Bár ez a furcsa hangsúly máskor talán megnyugtatta volna valamelyest, a cikázó gondolatai nem hagytak neki békét. Mielőtt a kérdését megismételhette volna, ezúttal teljes kétségbeeséssel, a nő vékony, csontos ujjai felcsúsztak arca mindkét oldalára, és mélyen a lány szemébe nézett, miközben a rakoncátlan fekete tincseit is elsöpörte a sápadt arca elől.

- Az istenek még az érkezésed előtt tudtomra adták, hogy jönni fogsz – kezdett bele sejtelmes arccal, olyan halkán, hogy szinte suttogott – A neved Synna, Asmund és Hulda lánya vagy, Skargnessből.

A lány csak egyre fokozódó hitetlenkedéssel nézett a nőre. Minden szava igaz volt, a nevétől a születési helyéig. A feje zsongott a gondolatoktól: az istenek? Ők mondták neki el mindezt? Mégis hogyan? Tehát tényleg léteznek? Borzalmas mennyiségű kérdés fogalmazódott meg a fejében, de valahogy úgy érezte, mintha csomót kötöttek volna a nyelvére, ahogy a nő elmosolyodott a kétségbeesésén.

- Ne aggódj, gyermekem, nem lesz semmi baj. Vegyél pár mély levegőt, és meséld el nekem, mi történt veled.

- Nem azt mondtad, hogy az istenek szóltak az érkezésemről? - kérdezett vissza a szemöldökét ráncolva Synna, és bár még mindig gyorsan vert a szíve, már nem érezte úgy, hogy át akarja szakítani a mellkasát.

- Ugyan – kacagott – Gondolod, hogy ennyire egyszerű velük beszélni? Hát hozzád még sohasem szóltak, igaz?

Synna lassan megrázta a fejét.

- Igazából a mai napig azt is kétségbe vontam, hogy léteznek.

- Nem hibáztatlak, de remélem, ha elmagyarázok neked mindent, eszedbe sem jut többé őket megkérdőjelezni – mosolygott rá az idegen, megsimogatva Synna kócos haját – A nevem Inga, és én vagyok ennek a falunak a patrónája. És te ki vagy, Synna? Mi történt veled?

A lány egy darabig csak a távolba meredt, ahogy megpróbálta szavakba önteni az elmúlt napjait. Nem sikerült. De valamit mondania kellett, mert a nő sötétbarna, szinte már fekete szemei kezdtek lyukat fúrni az arcába.

- Leugrottam a szakadékba – bökte ki végül, kerülve Inga tekintetét.

- Nem kell most többet mondanod, gyermekem, ezen igazán ne aggódj – suttogta válaszul a nő, és vékony ujjával maga felé fordította az arcát – De mesélj a szemeidről. Még sohasem láttam hasonlót.

Ezen persze nem lepődött meg, de a szavaira gyorsan le is sütötte a tekintetét. Gyűlölte, ha az emberek a felemás szemeit nézték, főleg, ha a jobb oldali, kék golyóba bámultak bele a barna helyett.

- A falumban azt mondták, hogy Surma így jelölt meg magának.

- A halál istene, Surma - bólogatott egyetértően Inga.

- Azt is mondták, hogy amíg élek, nyomorúságot és kínt hozok először a családomra, majd mindenki másra is, aki a közelembe kerül. Se apámnak, se anyámnak, de az őseiknek sem volt ilyen szeme. A Skarlát Kígyó szerint is tervei vannak velem Surmának.

- A Skarlát Kígyó? - kérdezett vissza zavarodottan Inga, mire a lány hasonló tekintettel nézett vissza rá.

- Igen, a Skarlát Kígyó Rendje.

Inga egy darabig hallgatott, majd megrázta a fejét és a horizont felé fordult.

- Sok minden változott, mióta átkeltem a hídon.

Synna hosszú ideig csak meredten nézett rá, majd lefejtette a nő kezét a válláról, és felállt.

- Én válaszoltam a kérdéseidre. Most rajtad a sor – nézett le Ingára némi indulattal, mert a nő viselkedése azt a nehezen visszaszerzett nyugalomát is kezdte elüldözni – Mi ez a hely, és mit keresek itt? És, ez – nyújtotta felé a csuklóját a villámalakú rúnával – Ezt tudod, hogy micsoda?

Inga puha kezei a lány csuklója köré fonódtak, és ahogy az ujjai megérintették a jelet, Synna kissé felszisszent, az ugyanis még mindig érzékeny volt. A nő lassan felállt, csaknem egy egész fejjel magasabb volt, mint ő, és arcán már nem volt ott a korábbi mosolya, ezúttal már mély megértéssel nézett a fiatal lányra.

- Igazad van, Synna, Asmund lánya. Ezzel kellett volna kezdenem – mondta némi megbánással a hangjában – Üdvözöllek Narfoldban, a Holtak Falujában. Inga vagyok, Narfold első lakója, az Anya, aki segít, hogy új életet kezdhess itt.

Kézen fogva a lányt, a falu felé indult, ő pedig bizonytalan léptekkel követte. Egy kis, de jól láthatóan gyakran járt, kitaposott ösvényre léptek, a derékig érő fűben ez az egyetlen út vezetett Inga házához a faluig. Synna idegenkedve nézte Narfold közelgő faépületeit, miközben a patróna tovább beszélt nyugodt, dallamos hangján.

- Ha Surmát ismered, akkor bizonyosan a világát is ismered, igaz? Minden lélek, ami az élők világában meghal, Surma birodalmába, a túlvilágra kerül, és ott is marad. Azonban az isteneknek időnként más terveik vannak. A falvában élőknek abban igazuk volt, hogy nem átlagos gyermek vagy, Synna. Az istenek beleszóttak csodálatos terveikbe, és most itt vagy, Narfoldban, hogy új életet kezdhess.

A lány szemeibe könnyek gyűltek, de hallgatott. Tehetetlennek érezte magát. Hisz azért ugrott tegnap éjjel a szakadékba, mert nem akart élni. Most mégis miért adtak neki még egy életet az istenek? Ezek a tervek egyáltalán nem tűntek neki csodálatosnak. Mi értelme volt annak a sok szenvedésnek, ami a halálához vezetett, ha végül mégsem halt meg? Ebben sem volt biztos igazából: meghalt vagy sem? Láthatóan nem a túlvilágon volt, arról egészen máshogy meséltek az öregek eddig: Surma birodalma egy hideg, sötét sivatag, de ezen a Narfold helyen inkább késő nyári meleg volt, és a felkelő nap egyre több fénnel töltötte meg a vidéket. Nem volt semmi értelme ennek az egésznek.

- Mégis milyen tervek ezek? - horkantott fel Synna, Inga pedig türelmes mosollyal pillantott hátra rá, és meglapogatta kezében a lány kézfejét.

- Azt csak az istenek tudhatják, mi ezt a fénylő szöttest nem ismerhetjük előre. Akkor nem lenne semmi, amit tanulhatnánk belőle. De abból, hogy meghaltál, és most mégis itt vagy, rengeteget okulhatsz: különleges vagy, és az istenek azt akarják, hogy itt élj köztünk, a többi általuk kiválasztott lélekkel.

Inga megállt, és a lány felé fordult, sötét szemei egyenesen az ő felemás szempárjába mélyedtek, kezét a vállára tette. Kedélyes mosollyal tanulmányozta az arcát egy ideig, mielőtt újra megszólalt volna.

- Narfoldban mindenki halott, legalábbis az élők világában. De itt, mindenki hús és vér, és együtt esélyt kaptunk rá, hogy békében és megértésben élhessünk. Itt nem kell félned, Synna, hogy bárki is ferde szemmel nézne rád azért, mert egy kicsit más vagy, mint a többiek. Meg kell értened, hogy ez egy ajándék. Bármilyen kínzó a múltban, az már a hátad mögött van, és előtted csak a fényes, békés jövő áll – Inga közelebb hajolt, és csókot adott a lány homlokára.

Synna gerincén felkúszott valamiféle különös bizsergés, libabőrös lett, és nem tudta tovább visszatartani a könnyeit sem. A nő továbbra is bátorítóan mosolygott rá, rajta pedig valamiféle különös nyugalom telepedett meg. Talán mégsem hangzott annyira borzalmasnak, amit Narfold ígért. Ahogy Inga szemeit nézte, az apja jutott eszébe. Asmund ugyan ilyen nyugodt hangon beszélt vele végig, és sohasem kiabált vele úgy, mint ahogy a fivérével, Eeloffal tette. Mindig is tudta, hogy apja talán túl enyhén is bánt vele, de abban a közösségben, ahol felnőtt, nem is kívánhatott volna többet. A káoszban ő, és Eelof voltak az egyetlenek, akik nem gyűlölték Surma jeléért. Illetve, amit akkor még Surmának tulajdonítottak. És amióta egyikük sem volt már életben, senki sem ért olyan gyengéden hozzá, mint ahogy Inga tette. Még ha csak az érintésről lett volna szó, de jó ideje a patróna volt az első, aki nem gyűlölettel ejtette ki a nevét.

Mély levegőt vett, és a kezeibe temette az arcát, érezte, hogy a könnyek már apró erekként áztatták a bőrét, és emiatt némi szégyenérzet járta át. De könnyei tovább folytak a kezén, és ahogy a sós folyadék a csuklója felé cseppent tovább, ismét égő érzés járta át a rúna környékét. Synna sziszegve tapasztotta rá a tenyerét, majd amikor rájött, hogy egy kérdésére még nem kapott választ, felnézett Ingára, és már épp meg akart szólalni, ám a nő megelőzte, miközben ujjjaival végigsimított az arcán, melyet ugyancsak apró rúnák tarkítottak.

- Én is sírtam, ahogy te. Sejtelmem sem volt miért, de ahogy a könnyeim végigcsorogtak az arcomon, égették, fájt, de akkor megszólítottak az istenek. „Légy erős, Inga”, mondták, „Mert mások nem mindig lesznek azok.” Az istenek azt akarták, hogy én segítsem erre a világra azokat, akiket kiválasztottak, hogy nekik már ne kelljen elszenvedniük a magányt és a kételyt úgy, ahogy nekem kellett, mikor megérkeztem ide. És én itt vagyok, és bármikor számíthatsz rám. Az én rúnáim ezt jelentik. A tiéd pedig, hogy egy igencsak ígéretes kezdet áll előtted.

Inga közelebb lépett a lányhoz, hogy magához ölelhesse őt, Synna pedig rövid ideig nem is tudta, mit kellene erre reagálnia. De aztán győztek a szívében túlcsonduló érzések, és könnyes arcát a nő meleg, hívogató mellkasába fúrta, és szorosan viszonzta az ölelését.

- Egyetlen dolgot kérnék csak tőled, gyermekem – törte meg a csendet Inga, miközben hosszú ujjai a lány fekete tincseit kezdték fésülni – Narfoldban senkinek se mesélj még erről a Skarlát Kígyóról. Ne aggódj, nem kell majd sokáig titkolóznod – tette hozzá gyorsan, amikor a lány szipogva, nagy szemekkel felnézett rá – Csak időnként meg kell válogatni, milyen szavakkal közlöd az élők világának híreit az itteniekkel. Néhányunk régebb óta van itt, mint ahogy azt el tudod képzelni, és felzaklatják őket a hírek. Ha már készen érzed rá magad, meséld el, mi minden történt veled mind eddig. És hogy mi is ez a Skarlát Kígyó pontosan. - Synna bólintott, és még egy halvány mosoly is kiült az arcára – No, látod? Sokkal szebb vagy, mikor mosolyogsz.

Ugyan leszegette a fejét, de most nem azért, mert nem akart a nőre nézni, vagy mert elszomorodott. Zavarban volt, de közben valami igazán kellemes is átjárta a lelkét. Azon gondolkozott, talán még sem olyan rossz, hogy más, mint a többiek. Talán ezt tudta az apja és a bátyja is, talán ezért nem akarták, hogy magába forduljon, talán...

- Talán... Itt van a bátyám és az apám is? - nézett fel feszülten Synna.

Inga sóhajtott, majd megsimogatta a lány szeplős arcát.

- Attól tartok, hogy Asmund nevű nem él közöttünk. Hogy hívják a bátyádat?

- Eelof! A neve Eelof – válaszolta buzgón a lány, és a szíve zakatolni kezdett, ahogy kiejtette szeretett bátyja nevét... Majd bele is mart a fájdalom, amikor Inga szomorúan megrázta a fejét.

- Sajnálom, de úgy tűnik, a szerep, amit az istenek nekik szántak, az élők világában véget ért – a nő figyelte, ahogy a lány búsan a földre pillant, ám Synna hamar mély levegőt vett, és Narfold felé pillantott.

- Egy kérdést megért. Abban korábban sem reménykedtem, hogy egyszer majd újra megölelhetem őket.

- Erős lány vagy – mosolyodott el Inga – A gyermekeim kedvelni fognak téged.

Félúton jártak már, ám a Narfold lakói már kíváncsiskodva előbújtak házaikból, és a falu szélén várták, hogy patrónájuk és a legújabb társuk megérkezzen.

A falut faházak alkották, melyek közül néhányat dombokra, vagy azokba vájva építettek, és bizony jó pár volt belőlük. Ha Inga nem hívja falunak, csak a házak számát nézve, ő valószínűleg városnak nevezte volna. A házak között már kijárt utak húzódtak, és a szagokból ítélve állatokat is tartottak. Úgy tűnt, Narfold valóban egy olyan hely volt, ahol mindent újrakezdhettek az emberek.

- Gyermekeim! - kiáltotta el magát Inga szinte már ünnepélyesen, amikor átlépték a falu határát jelölő kaput – Ma egy húgot küldtek nektek az istenek, aki nem más, mint Asmund fia, Synna!

A falu népe vidáman lépett közelebb, mindenki széles mosollyal és tapssal fogadta a lányt, néhányan még egy-két bátorító szót is odarikkantottak. Ahogy hitetlenkedő mosollyal végighordozta a tekintetét a tömegen, mindenféle szempár és arc nézett vissza rá: öreg, fiatal, női, férfi, acélos és gyengédebb, vékonyabb és kerekebb. A legkülönbözőbb emberek vették őt körbe, de egy valami mindannyiukban közös volt. Örömmel fogadták őt.

Inga újra felkiáltott, ahogy a narfoldiak körbeállták őket.

- Ma éjjel ünnepelni fogunk! Készítsétek a legnagyobb üstöket, gyújtsátok be a kemencéket, és hozzátok elő a legjobb söröket, mert új húgunk már közöttünk van!

A nő Synna mellé lépett, és magasra emelte a kezét, az emberek pedig tapsolva, ujjongva örvendeztek.

Synna ösztönösen összébb húzta magát, és szorongva pillantott körbe, és a csuklóját gyengéden tartó Ingára tévedt a tekintete.

- Borzasztóan ver a szívem – fordult felé egyre szélesedő mosollyal. Rengeteg érzés kavargott benne, de a remény szikrái fénylettek a legjobban közöttük.

- Azt elhiszem, gyermekem – mosolygott le rá jóságosan Inga. A tömeg közben lassan oszlani kezdett, ahogy mindenki az útjára indult, hogy előkészülhessen az esti lakomára. Néhányan maradtak, és kíváncsian figyelték őket.

- Gyere, bemutatlak pár embernek – hajolt hozzá kicsit közelebb Inga, a kezét pedig bátorítóan a hátára tette, s így terelte közelebb őt két másik fiatal nőhöz.

Egyikük magas volt és vékony,

Most pedig menj, és fedezd fel kedvedre Narfoldot! De egyet jegyezz meg. Ne bóklássz messze a falutól. Amíg közöttünk vagy, nem kell félned, de a vadon itt sokkal veszélyesebb, mint az élők világában volt – Inga valószínűleg látta a gyülekező kérdéseket a lány arcán, ezért óvatosan megbökte az orrát – De erről majd később beszéljünk bővebben. Ma csak érezd jól magadat, merülj el a falu életében, tanulni később is rá érsz majd. Na, menj!

Synna csak bólintott, és kíváncsian nézett körbe, merre kezdje a felfedezést. Dönteni végül nem egészen tudott, ezért hagyta hogy vigye őt a lába. Kisebb és nagyobb épületeket is látott, akárcsak otthon, apró ablakaikon épp elég fény szűrődött be, tetejüket pedig vastagon fedte moha és mindenféle növények. A kisebbekben valószínűleg csak néhányan laktak, a legnagyobb épület pedig a csarnok volt – minden bizonnyal itt tartják majd meg a lakomát.

Egy vesszőkerítéssel körbevett épülethez érkezett, a kerthez közelebb lépve pedig csirkéket látott. Barna és fekete tollaik voltak, akárcsak otthon, és kotkodálva kapirgáltak csibéiket terelgetve, miközben egy fehér kakas peckesen járt-kel közöttük, ügyelve a rendre. A ház falánál két középkorú nő ült, és kedélyesen beszélgetve kosarat fontak. Egyikük már majdnem kész volt, rutinos mozdulatokkal forgatta a vesszőket a keze között, a másikuk valamivel lassabban haladt, és gyakran nézett oldalra társa szorgos munkájára. Aztán mindketten felnéztek, és vidáman integettek Synnának. A lány mosolyogva viszonzta ezt, majd elgondolkozott rajta, hogy talán csatlakozik is hozzájuk, elvégre sohasem font még kosarat, talán ideje volt elsajátítani ezt is. Azonban egy ínycsiklandó illat felkeltette az érdeklődését, illetve leginkább a gyomráét, ami ezt hangos morranással jelezte is szándékát.

Néhány házzal odébb, egy nagyobb udvaron fiatal lányok sűrögtek egy méretes kemence körül, egyikük széles lapáttal szedte ki éppen a szebbnél szebb, friss nyírfakenyereket, míg egy másik tejjel kente meg azokat, a többiek pedig hol arra figyeltek, hogy a kemence lángja el ne aludjon, vagy épp újabb adagokat porcióztak ki a fakéregből készült tésztából.

- Egyél egy kicsit! - lépett közelebb egy kerekarcú, mosolygós nő, sőt, igazából az egész lénye igazán kerek volt, de talán ez tette igazán barátságossá a megjelenését. Egy fatányért tartott közelebb a lányhoz, melyen igazán aranyos kinézetű, tenyérynyi kenyerek sorakoztak, szám szerint három – Biztosan éhes vagy, tegnap reggel óta csak aludtál.

- Olyan régóta nem voltam magamnál? - kérdezett vissza meglepetten a lány, miközben elvette a tányért, és megköszönte azt.

- Bizony! - bólogatott az asszony, miközben boldog tekintettel figyelte, ahogy a lány nagyot harap a kenyérbe - Inga reggel talált rád a mezőn, te meg átaludtad az egész napot.

A lány csak hümmögött egyet, annyi illem belé is szorult, hogy teli szájjal többet nem akart hozzáfűzni.

- Egyébként Brjonda vagyok – mutatkozott be a nő – És neked mi is a neved? Sygga?

- Synna – javította ki a lány két falat között.

- Hah, különleges név, sohasem hallottam még. Szép – tette még hozzá egy kis szünettel Brjonda egy kissé kínos mosollyal, miközben próbálta menteni a helyzetet – De a Sygga sokkal jobban illene hozzád.

Synna csak elmosolyodott.

Bánta is ő, minek nevezik, amíg ilyen kedvesek vele.